

prima instanță: Judecătoria Buiucani mun. Chișinău
Judecător: Niculcea A.
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: Traciuc N., Anton M., Cotruță I.

ÎNCHEIERE

28 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele ședinței, judecătorul Tatiana Vieru
Judecătorii Valentina Clevadî și Oleg Sternioală

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Balion Svetlana împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 aprilie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de către Balion Svetlana, fiind casată parțial hotărârea Judecătoriai Buiucani mun. Chișinău din 07 aprilie 2016, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea a fost admisă parțial,

c o n s t a t ă :

La 03 august 2015, Balion Svetlana a depus cerere de chemare în judecată împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova cu privire la contestarea actului administrativ și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, reclamanta a indicat că, la 25 iunie 2015, s-a adresat la Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal cu o cerere prealabilă, solicitând anularea pct. 1 al deciziei din 28 mai 2015 privind finalizarea controlului, prin care s-a dispus constatarea faptului încălcării prevederilor art. 4 alin. (1) lit. a), b); art.5 alin. (1) al Legii privind protecția datelor cu caracter personal și pct. 37, 40, 43 și 44 din Hotărârea Guvernului nr. 1123 din 14 decembrie 2010, în

cazul extragerii neautorizate de către ea a datelor cu caracter personal ce vizează angajații Î.S. „Gările și Stațiile Auto”. Se arată că, la aceeași dată, a depus cerere de chemare în judecată cu privire la anularea pct. 1 al deciziei Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal din 28 mai 2015 privind finalizarea controlului.

În continuare, reclamanta a relatat că, la 07 iulie 2015, a primit încheierea Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 25 iunie 2015 privind restituirea cererii de chemare în judecată împotriva Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, din motivul nerespectării procedurii prealabile privind contestarea actului administrativ. Ulterior, la 27 iulie 2015, a recepționat răspunsul Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal din 23 iulie 2015, prin care i-a fost relatat că, potrivit art. 27 alin. (5) al Legii nr. 133 din 08 iulie 2011 privind protecția datelor cu caracter personal, urma să se adreseze direct în instanța de contencios administrativ.

Reclamanta contestă răspunsul Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal din 23 iulie 2015, pct. 1 al deciziei din 28 mai 2015 privind finalizarea controlului și explică în apărarea sa următoarele circumstanțe de fapt.

Astfel, se afirmă că în cadrul activității sale în calitate de șef al secției financiare a Î. S. „Gările și Stațiile Auto” a depistat mai multe scheme frauduloase de sustragere a banilor din cadrul întreprinderii, raportând despre acest lucru conducerii întreprinderii, însă ultima nu numai că nu a luat atitudine, dar a început să-i aplice diverse sancțiuni disciplinare. Iar, într-un final, a fost concediată din funcție.

La fel, a precizat că persoanele care nemijlocit sunt implicate în sustragerea banilor din cadrul întreprinderilor sunt stimulate și remunerate cu diferite premii. Însă, administrația întreprinderii a ascuns aceste împrejurări, iar la solicitarea de a-i fi eliberate actele respective și anchetele de serviciu, angajatorul a refuzat eliberarea lor sau le-a prezentat cu mari întârzieri. Din aceste considerente și pentru a demonstra ilegalitatea acțiunilor întreprinderii de stat, a prezentat personal în instanța de judecată probe, care confirmă faptul remunerării și stimulării persoanelor care admit încălcări în cadrul activității sale, pe când ea a fost sancționată pentru îndeplinirea conștiințioasă ale atribuțiilor de serviciu.

Reclamanta susține că nu a depășit limitele atribuțiilor sale de serviciu prin utilizarea conturilor nr. 227 și 5311 de evidență contabilă, deoarece în calitate de șef al secției financiare a Î. S. „Gările și Stațiile Auto” era responsabilă de toate acțiunile efectuate de subalterni și trebuia să urmărească în sistemul informațional corectitudinea îndeplinirii formulelor contabile de către persoanele subordonate.

În desfășurarea ideii enunțate mai sus, a invocat că, Dmitrașco Irina, în funcția de contabil se ocupa de evidența operațiunilor privind existența și fluxurile mijloacelor bănești în casieria întreprinderii 2411. Prin urmare, conturile 5311, 227 și 2411 sunt strâns legate între ele, și anume la contul 5311 se calculează salariul, plățile pentru concediu ordinar și ajutorul material. Totodată, în contul 2411 se reflectă sumele și persoanele, cărora le sunt eliberate din casieria întreprinderii în numerar: ajutorul material, plata pentru concediu ordinar, avansuri și salariul persoanelor, care nu dețin cont bancar.

Suplimentar, reclamanta a precizat că sunt lucrători care restituie în casă numerarul nefolosit, care se reflectă la contul 227, iar anume Dmitrașco Irina îndeplinește registrul de casă, unde sunt indicate sumele primite și eliberate din casă la conturile 227 și 5311. În consecințe, la contul 227 a fost reflectat și neajunsul numerarului, care a fost sustras de Barbă Galina.

În aceste circumstanțe, consideră că trebuia să aibă acces la utilizarea conturilor 227 și 5311, însă din anumite motive administrația Î. S. „Gările și Stațiile Auto” i-a limitat accesul la utilizarea acestora, fiind nevoită să folosească parola subalternii sale, Dmitrașco Irina. Despre acest fapt cunoștea contabilul – șef, Strechii Valentina care nu a întreprins nici o măsură pentru soluționarea acestei probleme.

De asemenea, reclamanta pretinde că a prezentat informația respectivă numai instanței de judecată, pentru a-și apăra drepturile și a demonstra ilegalitatea acțiunilor din partea administrației Î.S. „Gările și Stațiile Auto”.

Sușține că la momentul concedierii din funcția deținută, Î.S. „Gările și Stațiile Auto” nu se regăsea în lista entităților înregistrate în Registrul de evidență al operatorilor de date cu caracter personal și nu a notificat, în modul corespunzător. Autoritatea Națională de Control al Prelucrării Datelor cu Caracter Personal referitor la sistemele de evidență gestionate. Acest context, încă o dată, demonstrează ilegalitatea pct. 1. al deciziei Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal din 28 mai 2015 privind finalizarea controlului.

Solicită Balion Svetlana, anularea răspunsului Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal din 23 iulie 2015 la cererea prealabilă; anularea pct. 1. al deciziei Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal din 28 mai 2015 privind finalizarea controlului și compensarea cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 29 octombrie 2015, a fost respinsă acțiunea, ca fiind nefondată. (f. d. 74, 81 – 95)

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 07 aprilie 2016, a fost admis apelul declarat de către Balion Svetlana, fiind casată parțial hotărârea Judecătoriei

Buiucani mun. Chișinău din 07 aprilie 2016, cu emiterea unei noi hotărâri, prin care acțiunea a fost admisă parțial. Astfel, a fost anulat pct. 1. al deciziei Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal din 28 mai 2015 privind finalizarea controlului. În rest, a fost menținută hotărârea primei instanțe din 29 octombrie 2015. (f. d. 121 – 131)

La adoptarea soluției, instanța de apel a constatat că Balion Svetlana nu se încadrează în definiția legală de operator de date personale, nu este persoană împuternicită de operator de a prelucra date cu caracter personal și nici terț autorizat să prelucreze date cu caracter personal sub autoritatea operatorului. Prin urmare, încălcarea art. 4 alin. (1) lit. a), b); art.5 alin. (1) al Legii privind protecția datelor cu caracter personal și pct. 37, 40, 43 și 44 din Hotărârea Guvernului nr. 1123 din 14 decembrie 2010 pot fi imputate doar persoanelor indicate mai sus, care au admis nerespectarea acestor norme și nu au asigurat limitarea accesului terților la datele cu caracter personal. (f. d. 128)

În lumina celor relatate supra, Colegiul Curții de Apel Chișinău a stabilit că în raport cu reclamanta/apelanta se aplică dispozițiile Legii nr. 793 din 10 februarie 2000 contenciosului administrativ, iar art. 27 alin. (5) al Legii privind protecția datelor cu caracter personal oferă dreptul de contestare a deciziei Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal direct în instanța de contencios administrativ doar în privința operatorului, persoanei împuternicite de către acesta sau subiectului datelor cu caracter personal. Ca urmare, Balion Svetlana a sesizat instanța corespunzătoare în condițiile art. 14 al Legii contenciosului administrativ, ceea ce denotă respectarea termenului de adresare în instanța de contencios administrativ. (f. d. 130)

În final, instanța de apel a precizat că răspunsul Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal din 23 iulie 2015 la cererea prealabilă, contestat de reclamantă/apelantă, nu constituie obiect de examinare distinct în cadrul procedurii de contencios administrativ, iar în situația în care nu este un act administrativ, nu poate fi anulat. (f. d. 130 – 131)

Prin scrisoarea nr. 6692, Curtea de Apel Chișinău a expediat copia deciziei integrale din 07 aprilie 2016 în adresa participanților la proces pentru cunoștință. (f. d. 132)

La 06 iunie 2016, Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova a declarat recurs nemotivat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 aprilie 2016, solicitând casarea deciziei instanței de apel din 07 aprilie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care acțiunea să fie respinsă integrală, ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție.

Ulterior, la 23 noiembrie 2016, recurentul a depus cererea de recurs motivată, în care a indicat esența și temeiurile recursului și argumentele ilegalității deciziei atacate.

În conformitate cu art. 434 alin.(1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Prin prisma normei de drept enunțate, instanța de recurs consideră că recursul declarat de Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova la 06 iunie 2016, ulterior motivat la 23 noiembrie 2016, este depus în termen, deoarece la materialele dosarului nu există dovada recepționării de către recurent a copiei deciziei integrale a Curții de Apel Chișinău din 07 aprilie 2016.

În motivarea ilegalității deciziei contestate, recurentul a invocat tardivitatea acțiunii intimei, întrucât ultima trebuia să conteste actul administrativ în instanța de judecată până la 30 iunie 2015, fără a depune cerere prealabilă. Însă, acțiunea a fost avansată în instanța de judecată la 03 august 2015.

Consideră că Balion Svetlana, utilizând drepturile de acces ale subalternii sale, la momentul accesării sistemului informațional la conturile restricționare și extragerii din acestea a informației, ca ulterior să dezvăluie informația cu acces limitată, a stabilit de sine stătător scopurile și mijloacele de prelucrare a datelor cu caracter personal, devenind operator de date cu caracter personal.

Examinând temeiurile recursului în raport cu materialele pricinii civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

La 23 noiembrie 2016, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Svetlanei Balion cererea de recurs cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței timp de o lună de la data primirii scrisorii. (f. d. 144)

La 23 decembrie 2016, intimata a depus referință, prin care a solicitat respingerea recursului și menținerea deciziei Curții de Apel Chișinău din 07 aprilie 2016.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Audiind raportul verbal al judecătorului raportor și verificând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele pricinii civile și a referinței, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din următoarele motive.

În conformitate cu art.432 alin.(1) Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Colegiul menționează că recurentul Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova prin cererea de recurs a solicitat casarea deciziei instanței de apel din 07 aprilie 2016, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin acțiunea să fie respinsă, ca fiind depusă cu încălcarea termenului de prescripție. Astfel, în această parte, recurentul nu a invocat nici unul din temeiurile de declarare prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4).

În conformitate cu art. 440 alin.(1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art.433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art.270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Completul judiciar indică că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă, fără a se examina temeinicia lor.

În acest sens, completul reiterează prin prisma jurisprudenței CEDO că „ ... art.6 parag.1 al Convenției, nu impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de

șanse de succes.” (cauza Re bait și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Astfel, din considerentele menționate și având în vedere faptul că, instanța de apel a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de procedură și aplicarea corectă a legii materiale, iar în esența lor argumentele recursului au fost verificate minuțios, la judecarea pricinii în ordine de apel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova, ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal al Republicii Moldova se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă din momentul emiterii.

Președintele ședinței,
Judecător

Tatiana Vieru

Judecătorii

Valentina Clevadî

Oleg Sternioală